

Hr. Korsgaard, at vel er det saaledes, at ingen gaar ind i et Ministerium, som ikke har Lyst dertil — den højtærede Statsminister fremsatte i denne Forbindelse den spøgende og maaske lidt selvkritiske Bemærkning, at de, der har mest Lyst, maaske ikke er dem, der er mest egnede; jeg siger selvkritisk, thi den højtærede Statsminister viste jo en saa uhyre Lyst, den Gang vi drøftede Spørgsmaalet om, hvem der skulde styre, efter at det socialdemokratiske Ministerium var faldet, og Ministeren maa derfor ikke tage sig det nær, at jeg kalder Bemærkningen selvkritisk —, og ligeledes er det rigtigt, at det, at man har Lyst, ikke er afgørende for, om man duer eller ej; men givet er det, at den højtærede Statsminister og den højtærede Finansminister ikke desto mindre har Ret i, at mange betænker sig paa det, og mange, som godt kunde ønske at gøre det, maa betænke sig, mange, for hvem det — navnlig hvis Perioden bliver noget længere — vil være et Spørgsmaal af afgørende Betydning for hele deres fremtidige økonomiske Tilværelse. Og dør nytter det aldeles ikke at hæfte sig alene ved Spørgsmaalet om Embedsmænd — det er i øvrigt besynderligt at se, at man ogsaa fra Ministeriets Side virkelig trækker dette Spørgsmaal frem som et afgørende Spørgsmaal: Vi kan ikke faa de mest udmærkede Embedsmænd, naar vi ikke holder deres Pladser aabne! — thi til de mest udmærkede Embedsmænd, hvis de ikke kan vende tilbage til deres Plads, kommer der nok en anden Plads, hvor de kan finde ind, det har hele vor Historie vist.

Nej, Vanskeligheden vil i Virkeligheden snarere ligge paa et helt andet Punkt, nemlig med Hensyn til at finde de Mænd ude fra det private Liv, for hvem Spørgsmaalet om deres økonomiske Tilværelse efter Ministerperioden undertiden kan være et afgørende. Her maa jeg sige til den højtærede Minister, at naar han nu ikke kan være med til Forslaget om, at Ministre ikke maa have privat Virksomhed, og begrundet sin Modstand imod Forslaget med, at man derigennem skal gøre det muligt for dem at træde ind med ringere Løn, det vil sige Pensionsforhold, saa synes jeg, den højtærede Minister er inde i en yderst farlig Betragtning. Det vil sige, at man maa sige til vedkommende: bliv ved med at have, hvad du anser for nødvendigt, bliv ved med dette som Minister, vi kan ikke give dig en saa rimelig Stilling, som Danmark fra 1848 til 1926 har givet; nu risikerer du, hvis din Ministertid kun bliver

kort, saadanne Forhold, at du, hvis du ikke har beholdt alle de Forbindelser fra den private Virksomhed, som du tidligere havde, staar paa bar Bund og maa begynde igen med at knytte Forbindelser! Denne Motivering er efter min Mening fuldkommen umulig overfor dette Spørgsmaal. Man maa lønne og pensionere Ministre ud fra en Afgørelse af Spørgsmaalet, hvad Stillingens Betydning kræver i den ene eller den anden Henseende.

Overfor dem, der væsentlig dvæler ved, at man i andre Lande ingen Pensionsordning har, at der er visse Lande, hvor man ingen Pensionsordning har, vil jeg sige: ja, i visse Lande er der til Gengæld videregaaende Muligheder end herhjemme for tidligere Ministre for at træde ind i anden administrativ Virksomhed, og i andre Lande giver man Ministere en Løn saa uhyre høj, at Pensionen derefter i Virkeligheden vil være ganske overflødig. Naar man i Skatteborgerforeningens Blad skriver, at i England gives der ingen Pension, undtagen til nogle ganske faa, og de skal bevise deres Formue tilstand, saa glemmer Skatteborgerforeningen at fortælle, at de engelske Ministre har en saadan Løn, at man vil komme til at se og forstaa, at deres Forhold uden Pension er uendelig langt gunstigere end de, som gives danske Ministre efter de nugældende Regler.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om den private Virksomhed vil jeg gerne tilføje, at det overraskede mig i høj Grad at høre, at konservative Talere syntes, at den højtærede Statsministers Udtalelse var overbevisende. Hvis jeg skulde karakterisere den, maatte jeg betegne den som overfladisk, thi den kom slet ikke ind paa det, som er Kernen i hele dette Spørgsmaal. Og det undrede mig ogsaa at høre, at de Konservative ikke i dette Spørgsmaal vil være med til at hævde den Anskuelse, som dog i nogle Aar har været ledende hos dem, nemlig at det gælder om, at Statsembedsmændene ikke sammenblander Statstjeneste med privat Virksomhed.

Vi ved, at det her i Danmark med Hensyn til Spørgsmaalet om Embedsmændenes Bierhverv er gaaet i Bølgegang, snart har man været oppe i og nær ved en Løsning af Spørgsmaalet, snart dalede man med det og hævdede sig atter op igen. For nogle Aar siden var de Konservative stærkt drivende i den Bevægelse, at man maatte have Orden paa dette Forhold, at Statsembedsmændene ikke maatte have Bierhverv. Jeg erindrer om, at de Konservative, da der var Tale om Udenrigs-